

Gökkuşağı Sarayı



Yavuz DEMİRKIRAN

Gökkuşağı Sarayı

Yavuz DEMİRKİRAN



Görkemli bir şelalenin çok yukarısında, sisin minik elmaslar gibi dans ettiği yerde, Gökkuşağı Sarayı süzülüyordu. Yedi yüksek kulesi kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, çivit mavisi ve mor renklerle pırıldıyordu. Büyülü renkler o kadar parlak parlıyordu ki gökyüzünü yumuşak bir ışıkla boyuyorlardı. Sarayı gören herkes gülümsüyordu, çünkü orası ülkenin en mutlu yeri idi.



Şelalenin altındaki şirin bir çayırda İris adında küçük bir peri yaşıyordu. Sıcak açık kahverengi teni, kısa dalgalı bal sarısı saçları ve kocaman parlak yeşil gözleri vardı. Minicik yarı saydam kanatları hafif bir gökkuşağı ışıısıyla pırıldıyor, uçarken gök mavisi tunik elbisesi dalgalanıyordu. Boynunda, her rengin yakınında parlayan küçük yıldız şeklinde bir kolye asılıydı.



Yedi renk ruhu kulelerde yaşıyordu; her biri parlayan ışıktan küçük yuvarlak bir yaratıktı. Kırmızı cesurdu, Turuncu sıcacıktı, Sarı neşeliydi, Yeşil yumuşacıktı, Mavi sakindi, Çivit mavisi bilgeydi ve Mor hayalperestti. Süzölüp parıldıyorlar, minik ışıltılı taşlar takıyorlardı. Yıllarca uyum içinde yaşadılar, ama bir gün aptalca bir tartışma başladı.



"En önemli benim!" dedi Kırmızı, parlayan göğsünü kabartarak. "Ben ateşin ve cesur kalplerin rengiyim!" "Hayır, benim!" diye itiraz etti Turuncu. "Ben sıcaklık ve neşe getiririm!" Sarı bağırdı, "Ben güneş ışığının ta kendisiyim!" Yeşil dedi, "Ben büyüyen şeylerin rengiyim!" Mavi, Çivit mavisi ve Mor da katıldı; her biri en iyi olduğunu söylüyordu.



Tartışmaları giderek yükseldi. Renkler birlikte parlamayı reddettiler ve teker teker solmaya başladılar. Önce Kırmızı kayboldu, sonra Turuncu, sonra Sarı. Kuleler gri ve soğuk oldu. Yeşil, Mavi, Çivit mavisi ve Mor da kısa sürede yok oldu. Gökkuşağı Sarayı tüm büyülü renklerini kaybetti ve şelalenin üzerindeki gökyüzü donuk ve hüzünlü oldu.



İris saraya uçtu ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Olamaz! Güzel renklere ne oldu?" diye ağladı. Kadim ağaç bekçisi Büyükbaba Meşe içini çekti. Ağaç kabuğundaki buruşuk yüzü endişeli görünüyordu. "Renkler en önemlinin kim olduğu konusunda tartıştılar," diye açıkladı, "ve kayboldular. Onları bulmalı ve değerlerini hatırlatmalısın, İris."



İris cesurca başını salladı. "Onları geri getireceğim!" dedi. Büyükbaba Meşe ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Her renk kendi krallığında yaşar. Şelalenin ötesindeki yolu takip et. Ama acele et, çünkü saray her dakika daha da grilesiyor." İris parlayan yıldız kolyesine dokundu ve yola koyuldu; minik kanatları kararlılıkla pırıldıyordu.



Şelalenin kenarında, sisin içinden uzun bir su ruhu yükseldi. Bedeni saydam mavi-beyazdı, bir dere gibi akıyordu; başında baloncuklardan bir taç, üzerinde sis şeridi vardı. "Ben Şelale Ruhu'yum," dedi yumuşak bir sesle. "Seni renk krallıklarına çıkaracağım. Unutma, her rengin parlamak için diğerlerine ihtiyacı vardır." İris yumuşak bir dalgaya tırmandı.



İlk krallık kırmızı çiçekler ve sıcak kayalarla dolu bir diyardı. Kırmızı tek başına oturuyordu, solgun ve hüzünlüydü. "Kimsenin bana ihtiyacı yok," diye fısıldadı. İris yanına diz çöktü. "Ah, Kırmızı, sen cesaretin ve sevginin rengisin. Sen olmadan kalpler cesur hissedemez. Lütfen geri dön." Kırmızı biraz daha parladı ve başını salladı. "Haklısın. Ben önemliyim."



Sonra İris, Turuncu'yu balkabakları ve gün batımlarıyla dolu bir koruda ziyaret etti. Turuncu bir bulutun arkasına saklanmıştı. "Sarı kadar parlak değilim," diye mırıldandı. İris gülümsedi. "Ama sen sıcaklık ve huzur getirirsin, tıpkı sıcacık bir ateş gibi. Dünyanın kendini iyi hissetmesini sağlarsın." Turuncu pırıldadı ve geri dönmeyi kabul etti. Sonra ayçiçekleri tarlasındaki Sarı'ya neşe ve umut getirdiğini hatırlatmak gerekti.



İris, yaprakların sarktığı Yeşil'in ormanına gitti. "Ben sadece çimen rengiyim," diye içini çekti Yeşil. "Hayır," dedi İris, "sen yaşamın ve büyümenin rengisin. Her şeyi taze ve yeni yaparsın." Yeşil aydınlandı. Sonra İris, Mavi'yi sakın bir gölde buldu. "Sen sakın ve huzurlusun," dedi İris ona, "ve gökyüzünü sonsuz yaparsın." Mavi parıldadı ve onu izledi.



Çivit mavisi derin alacakaranlıkla dolu bir mağaradaydı. "Ben çok karanlığım," dedi. "Hayır, sen bilgeliğin ve hayallerin rengisin," dedi İris yumuşakça. "Düşünmemize ve merak etmemize yardım edersin." Çivit mavisi parladı. Sonunda Mor, lavantalarla dolu bir bahçede süzülüyordu. "Ben sonuncuyum," diye fısıldadı. "Sen hayal gücünün ve büyüünün rengisin," dedi İris. "Dünyayı gizemli ve güzel yaparsın."



Yedi renk bir araya gelince İris onları Gökkuşağı Sarayı'na geri götürdü. Şelale Ruhu onları yükseğe kaldırdı ve Büyükbaba Meşe sevinçle bağırdı. "Şimdi birlikte parlayın!" diye seslendi İris. Renkler tereddüt etti, sonra el ele verdiler; her biri kendine özgü armağanını hatırlıyordu. Kulelere aktılar ve saray göz kamaştırıcı bir ışıkla parladı; her zamankinden daha parlak ve daha güzeldi.



Yedi kule büyülu renklerle parıldadı ve şelale mücevherlerden bir nehir gibi ışıldadı. Renkler güldü ve dans etti, artık tartışmıyorlardı. "Hepimiz önemliyiz!" diye şarkı söylediler. "Birlikte en güzel ışığı yaparız!" İris'in yıldız kolyesi sıcacık parladı ve gökkuşağı kanatları sevinçle ışıldadı. Saray yeniden mutluydu ve onu gören herkes de mutluydu.



Büyükbaba Meşe yapraklı tacını hışırdattı. "Görüyorsun, küçük İris," dedi, "farklılıklar tartışmak için bir sebep değildir. Dünyayı güzel yapan şey tam da onlardır." İris, renklerin uyum içinde dönüşünü izlerken başını salladı. Şelale Ruhu gülümsedi, gümüş gözleri pırıldıyordu. "Her renk özeldir ve birlikte kusursuzdurlar."



O günden sonra Gökkuşığı Sarayı şelalenin üzerinde süzüldü; yedi rengi neşeli bir uyum içinde parladı. İris sık sık ziyarete geldi ve renkler onu sıcacık ışık kucaklamalarıyla karşıladı. Her birinin benzersiz ve önemli olduğunu asla unutmadılar. Ve çocuklar ne zaman bir gökkuşığı görse, farklılıklarımızın dünyayı daha güzel bir yer yaptığını hatırlarlar.